

ката ни бѣдность, сѣкый са спираше на улицитѣ за да я види; хубостѣта ѝ не са загрозяваше отъ дрипитѣ ѝ.

— И много лесно, пое Аліяга засмѣно, нищо не я закрываше! Единъ день мръзнѣхъ много я гладувахъ наченѣхъ слѣдователно да пѣѣж за да са минува часѣтъ и сѣгледахъ че съмъ имала хубавѣ гласѣ.

— Чудесенъ гласѣ, извика майката, небесенъ изворъ на богатство! И тѣѣ отъ този часѣ *мараведитѣ* западахъ отгорѣ ни като дѣждѣ.

— Отивахъ сѣкый вечеръ подѣ Жиралда, рече дѣщеря ѝ, подѣ голѣмата кула на Севиля. Знаешъ ли я господине?

— Не, рече Пикильо.

— А! превѣсходна е! »

И послѣ приложи сѣ едно възвышенно чувство стѣснѣтъ несѣобразно сѣ положеніето ѝ :

«Тя е построена отъ нашитѣ праотци Мавритѣ. Тамъ, сѣка вечеръ ма обиколявахъ множество челоувѣци, и когато подиръ пѣсенѣта ицѣхъ награда сѣ баскското си даире, надпреваряхъ са кой първый да ми хвърли монетата си, за да си наведѣ главата да го поздравѣ. Единъ день, между слушателитѣ ми, са намѣри господинъ Естеванъ Андренѣо, началникѣтъ на музиката на голѣмия театръ. Той помисли, види са, че *Жиралда* (туѣ име ми давахъ въ Севиля), е предназначена за голѣмы работы, зе ма сѣ себе си какѣто и майка ми.

— Разумѣва са, не искахъ да си оставѣж дѣтето.

— Въ двѣ три години той ма изучи на танцуетѣ и на музиката, и ма приготви за театра сѣ голѣмо стараніе, и добрина, които считахъ много време като безкорыстни. . . . Найподиръ представихъ са на театра.

— Струвами са че съмъ тамъ еще! пресѣче я майка ѝ сѣ въсторгѣ. Когато са показа дѣщеря ми, малко останѣ да ми припадне. . . . Не можахъ дума да продумамъ. . . .

— За добра честь, рече Пикильо не бѣше ты която щѣше да пѣешъ!

— Но бѣше дѣщеря ми! чедото ми че-